

1 LILY

Een grendelslot heeft een eigen, kenmerkend geluid. Lily was goed in het herkennen van bepaalde geluiden – als ze de vloerplanken hoorde kraken wist ze dat hij kwam, als ze gescharrel hoorde op de betonnen vloer waren dat muizen die naar voedsel zochten. Ze zette zich iedere keer weer schrap voor het geluid van het grendelslot, het schrapen van metaal op metaal. Omdat het slot roestig was geworden, lukte het hem altijd pas na een paar keer proberen. Maar onvermijdelijk hoorde ze de klik, het geluid dat betekende dat ze nog een week zouden vastzitten, nog een maand, nog een jaar. Vanavond had ze echter niets gehoord. Slechts een oorverdovende stilte. Terwijl de uren verstrekken, liet de gedachte aan het slot haar maar niet los.

Sky, die naast haar lag, bewoog in haar slaap en zuchtte. Lily streelde haar dochters gitzwarte haar, waarbij haar blik op de stompzinnige, gele pluchen aap viel die Rick als kerstcadeautje aan Sky had gegeven. Lily verafschuwde die aap, maar ze kon haar dochter niet een stuk speelgoed ontzeggen terwijl ze al zo weinig hadden.

Maar het slot – waarom had ze het slot niet gehoord?

Denk er niet meer aan en ga slapen, zei Lily tegen zichzelf. Ze mocht niet moe zijn wanneer hij terugkwam. Ze wist hoe boos hij zou zijn als ze moe was. Het had geen zin om te blijven malen. Maar vanavond lukte het haar niet om haar gedachten stop te zetten. De afgelopen weken voelde ze zich gespannen. Ze hoopte maar dat het de naweeën waren van de buikgriep die ze had gehad. Maar dat verklaarde nog niet waarom ze het slot niet had gehoord.

Het probleem was dat Rick geen fouten maakte. Daarvoor was

hij te precies, te nauwgezet. Misschien wilde hij haar weer testen. Hoe vaak had hij haar in het begin niet getest. Maar ze had zijn tests doorstaan en hij geloofde dat ze de zijne was. Ze had hem dat laten geloven.

Misschien was hij het daarom vergeten. Wat als hij haar eindelijk vertrouwde? Wat als dit hun kans was om te ontsnappen? De vele 'wat-alsen' verlamden haar. Ze was de risico's nog altijd aan het afwegen toen Sky zich opnieuw in haar slaap bewoog, en dat gaf voor Lily de doorslag. Ze raapte al haar moed bij elkaar en liet zich voorzichtig uit bed glijden. Voetje voor voetje liep ze de steile houten trap op. Haar maag verkrampde. Wat als hij aan de andere kant van de deur stond? Ze kon zich hem al voorstellen: zijn duivelse glimlach, zijn bestraffende vinger en zijn opgetrokken wenkbrauwen. *Tut, tut, popje. Je weet toch wat er gebeurt als je me niet gehoorzaamt?*

Boven aan de trap aarzelde ze. Waar was ze mee bezig? Haar vorige ontsnappingspoging had ze bijna met de dood moeten bekopen. Zou ze hem werkelijk durven trotseren? Het scheelde niet veel of ze was weer naar beneden gegaan, maar toen ze Sky daar zag liggen, een en al onschuld, wist ze dat ze geen keus had. *Doe het voor Sky.* Lily draaide aan de klink, en alsof het de normaalste zaak van de wereld was, zwaaide de deur open. Aarzelend betrad ze de goed onderhouden blokhut. Op de eikenhouten vloer lagen vachten. In de hoek stond een rijkversierd, ouderwets aandoend bureau, en tegenover zich zag ze een welvoorzienige bar: een doodgewone ruimte voor een man die dat beslist niet was.

Lily hield haar adem in. Ze hoorde niets dan stilte. Haar blik gleed naar de ramen, naar de gordijnen van witte, Italiaanse zijde waar het maanlicht door naar binnen stroomde. Een woud van dennenbomen strekte zich voor haar uit, zover het oog reikte. Ze dacht niet meer aan Rick en zijn dreigementen. Ze snelde naar de voordeur en voor ze het wist stond ze daar, in de deuropening, met voor zich een weidse, witte, met sneeuw bedekte wereld.

Buiten. Ze was buiten!

Ze was al zo lang niet buiten geweest. Er heerste een stilte die in niets leek op de stilte waaraan ze gewend was geraakt. Dit was een

vredege en voldane stilte. De wereld ontvouwde zich en ergens in de verte was haar familie.

Ervandoor! We moeten ervandoor!

Lily draaide zich om, snelde naar binnen en struikelde bijna de wankel trap af naar beneden. Ze doorzocht de geïnproviseerde kast waarin hun kleren hingen, maar vond niets wat geschikt was voor de winterse omstandigheden buiten.

‘Mijn *baby doll* hoeft alleen maar mooi te zijn,’ had hij gezegd toen Lily om wat functionelere kleren had gevraagd. Als bescherming tegen de elementen stelden hun pyjama’s weinig voor, maar iets anders was er niet. Ze vroom liever dood dan dat ze deze kans voorbij liet gaan. Lily liep naar Sky, die nog diep in slaap was, en wilde haar wel toeschreeuwen: *Opstaan. Snel. Hup!* Met het wegtikken van de seconden nam haar paniek toe, maar ze dwong zichzelf om rustig te ademen. Ze mocht Sky niet in paniek brengen. Op haar knieën gezeten schudde ze het slapende meisje voorzichtig wakker.

‘Liefje, wakker worden, we moeten gaan.’

Sky schoot overeind. Ze was een uitzonderlijk kind dat al vanaf de dag dat ze was geboren leek te begrijpen dat het leven hierbeneden geen normaal leven was, en dat zich aan elke situatie wist aan te passen. Sky wreef de slaap uit haar ogen.

‘Gaan we nu op avontuur, mama?’

Lily vertelde Sky altijd dat ze zo gelukkig waren met zijn drietjes, dat ze de buitenwereld helemaal niet nodig hadden. Maar soms, als Rick er niet was, vertelde ze Sky over de wonderlijke avonturen die ze ooit zouden beleven. Dan praatte ze over de reizen die ze zouden maken naar Parijs, Marokko of Indonesië. Plekken die Lily alleen maar kende van wat ze erover had gelezen op internet of gehoord tijdens de aardrijkskundeles op school. Daarmee hield Lily niet zichzelf voor de gek, maar ze vond dat elk kind recht had op een sprookje om in te geloven.

‘Ja, kuikentje. Maar we moeten snel zijn.’

Sky pakte haar pluchen aap en klemde hem stevig vast. Lily aarzelde, maar de gedachte dat ze iets zouden meenemen wat Rick in handen had gehad, stond haar te veel tegen.

‘Sky, we moeten je aap hier laten.’

Met wijd open ogen schudde Sky beslist haar hoofd.

‘Mama, nee... Ik moet hem meenemen.’

‘Mama zal een nieuw vriendje voor je vinden. Erewoord.’

Sky aarzelde, maar ze zou haar moeder nooit ongehoorzaam zijn. Ze hield zich sterk en legde de knuffel met een liefdevolle afscheidskus onder de dekens terug. Lily pakte Sky stevig in door haar meerdere pyjamabroeken over elkaar aan te trekken en drie truien. Als laatste sloeg ze een pluizige donzen deken om haar schouders.

‘Stevig vasthouden, oké? Niet loslaten.’

‘Goed, mama.’

Nadat ze klaar was met Sky, trok Lily onder haar eigen pyjama een aantal panty’s over elkaar aan. Haar handen beefden heftig uit angst dat hij elk moment kon terugkomen. Maar ze bedacht dat ze moest blijven ademen en dat als ze maar rustig bleef, ze hier zouden weggkomen.

Toen ze allebei klaar waren, was er nog één ding dat Lily moest doen. Ze haastte zich naar een hoek van de kamer, waar ze een losliggende vloerplank opwipte. Eronder lag een door de tijd aangevreten stuk papier, het briefje dat ze jaren geleden had geschreven, toen ze zelf nog een kind was en de moeder van een pasgeboren baby. Het papier was vergeeld, maar de met zorg geschreven woorden waren nog leesbaar. Als dit een val was, was er voor haar geen hoop meer. Ze wist dat ze zijn straf niet zou overleven. Maar ze klampte zich vast aan de gedachte dat Sky dan misschien nog wel een kans zou maken.

Lily pakte het vel papier en stopte het in de zak van Sky’s pyjamabroek.

‘Weet je nog wat de regels zijn voor ons grote avontuur?’

‘Als jij zegt “rennen”, ren ik. Zonder te stoppen. Zonder om te kijken. Een politiemann vinden en hem dit geven.’

‘En hoe weet je of het een politiemann is?’

‘Aan zijn uniform en dat hij me zal beschermen.’

‘Je bent mijn eigen volmaakte engeltje. Dat weet je toch?’

Sky lachte dapper toen haar moeder haar optilde. In Lily’s armen

voelde ze zo klein en licht als een vogeltje. Terwijl ze trede voor trede omhoogklom, betrapte Lily zich erop dat ze over de reling naar beneden keek, naar de kamer waar ze de afgelopen acht jaar hadden doorgebracht. Een ruimte van nog geen veertig vierkante meter, een donkere ruimte met vochtige muren... De hel op aarde, in alle opzichten. Met elke stap die ze op de krakende trap zette, beloofde ze zichzelf dat ze hier nooit zou terugkeren. Ze zou zich nooit meer door hem hiernaartoe laten brengen. Ze duwde de deur voor de tweede keer open en liep in enkele seconden door de hut heen naar buiten.

De wind blies Lily's haar alle kanten op, haar gezicht gloeide van de kou. Sky snakte naar adem en streek over haar wangen alsof ze de kou zo kon wegvegen. Huiverend onder het winterse geweld sloeg ze haar armen steviger om haar moeders nek. Maar Lily genoot. Ze kon haar vreugde nauwelijks bedwingen toen ze de sneeuw hoorde knerpen onder haar in pantoffels gestoken voeten.

‘Kuikentje, het is zover! Dit is het begin van ons grote avontuur!’

Maar Sky hoorde haar niet. Ze keek vol verwondering naar de eindeloze zee van wit poeder die zich voor hen uitstreckte.

‘Wat is al dat wit, mama?’ Het enige waar Rick nooit een probleem van had gemaakt, was hun vraag naar boeken. Ze hadden gelezen over het weer en de wisseling van de seizoenen. Zomer. Winter. Herfst. Lente. Maar hoe zou die lieve Sky hebben kunnen weten wat sneeuw echt was, zonder het ooit gezien te hebben? Hoe zou een kind dat was opgegroeid in die afschuwelijke ruimte zonder ramen ooit iets kunnen begrijpen van de wereld als het die wereld nooit gezien of gevoeld had? Lily wilde het wel uitleggen en Sky de kans geven om van deze nieuwe ervaringen te genieten, maar daar was geen tijd voor.

‘Geen vragen, kuikentje. Je moet precies doen wat ik je zeg.’

Lily's stem klonk ongewoon scherp, maar daar kon ze zich nu niet druk over maken. Sky hield zich stil terwijl Lily begon te lopen. Ze dwong zichzelf de onheilspellende schaduwen van de dennenbomen te negeren. Met elke stap die ze zette, ging ze sneller lopen. Ze weerstond de neiging om achterom te kijken. Ze versnelde haar

pas tot een sukkeldrafje en toen rende ze. Haar benen protesteerden, haar spieren waren niet meer gewend te werken, maar ze worstelde zich door de pijn heen. Dit was niets in vergelijking met wat ze allemaal had moeten verdragen. Haar hart bonsde zo hard dat ze dacht dat het uit elkaar zou barsten. Ook al had ze zo lang niet kunnen hardlopen, ineens was het alsof ze weer aan het trainen was voor een veldloop. Ze kon coach Skrovan bijna horen zeggen: 'Vind een ritme. Vind je cadans.'

Lily negeerde de schrammen die overhangende takken en het dichte struikgewas in haar gezicht maakten. Ze verloor alle besef van tijd terwijl ze het overwoekerde pad volgde. Ze bleef rennen tot ze bij een doorgaande weg kwam. Turend probeerde ze de borden verderop te ontcijferen. Toen ze dichtbij genoeg was, bleef ze snakkend naar adem stilstaan. Highway 12. Ze was verbijsterd toen het tot haar doordrong dat ze minder dan acht kilometer van huis was. Acht kilometer!

Ze had op haar knieën willen zakken en al haar frustratie en woede eruit willen schreeuwen. Maar dat kon niet. *Focus je op dit moment. Alleen dit moment was belangrijk. De ene voet voor de andere.*

Ze richtte haar aandacht op Sky, die jengelde van de kou. 'Wat ben jij een dappere meid. Mama is zo trots op haar kleine, dappere meid.'

Het was moeilijk om te zien hoe zwaar Sky het had. Maar het donker was hun redding en ze mocht geen tijd verliezen. Hoe koud het ook was, hoe moeilijk het ook voor Sky was. Lily realiseerde zich dat dit een spectaculaire dag was. Zo'n dag had ze al drieduizendhonderdtien dagen niet meer gehad. Het was een flauw spelletje dat zij en haar tweelingzus Abby samen speelden. Toen ze een jaar of twaalf waren, waren ze ermee begonnen, met het bijhouden van hun 'spectaculaire dagen'.

'Spectaculair' was een woord uit het woordenboek. Definitie: opzienbarend, op een spannende en adembenemende manier. Abby, die zes minuten ouder was dan Lily, was geobsedeerd door Oprah Winfrey en het zorgeloze geluk dat zij predikte. In navolging van de talkshowpresentatrice had Abby een kalender gemaakt waarop ze

hun spectaculaire dagen aantekenden. En zo was het begonnen: de dag dat ze allebei een plaatsje hadden bemachtigd in het atletiekteam van school. De dag dat ze allebei hun rijexamen hadden gehaald en dat hadden gevierd met een Banana Split Blizzard die ze buiten bij de Dairy Queen, gezeten op de motorkap van hun jeep, hadden opgegeten. Wat hadden ze zich toen volwassen gevoeld. Maar de spectaculairste dag van allemaal was toen Wes Lily mee naar de film had gevraagd. Lily was van hen beiden de eerste die door een jongen uit was gevraagd. Abby had haar geholpen zich klaar te maken, met het kiezen van de perfecte outfit en met het opmaken. Toen Wes Lily kwam ophalen, was ze het gevoel dat het een spectaculaire dag was, kwijtgeraakt. Hij was stil en gespannen; geen spoor te bekennen van de zorgeloze, doldwaze jongen op wie ze al een halfjaar verliefd was. Ze bleef hem maar vragen wat er was: 'Is alles wel goed? Weet je het zeker? Wat is er aan de hand? Je kunt het mij wel vertellen.'

Wes werd boos en zei dat het helemaal niet goed ging. Zijn vader was gearresteerd voor rijden onder invloed. Hij probeerde te doen alsof het verder niet zo belangrijk was.

'Ik weet niet waarom het me verbaast. Ik zou er inmiddels aan gewend moeten zijn dat hij zich als een klootzak gedraagt. Wat heeft het ook voor zin? Waarom zouden we onze avond laten verpesten? Kom, anders missen we de voorfilmpjes nog.'

Lily pakte hem beet voor hij uit de auto kon stappen. 'Die voorfilmpjes kunnen me niet schelen. En het heeft wel zin. Vertel me wat er aan de hand is.'

Er was dankbaarheid te lezen op Wes' gezicht. 'Echt?'

Lily knikte. Geen enkele Hollywoodfilm zou dit moment kunnen overtreffen. Ze zaten samen in zijn pick-uptruck en Wes vertelde dat zijn vader pas zoveel was gaan drinken nadat Wes' moeder was overleden. Wes probeerde ervoor te zorgen dat de rekeningen op tijd betaald werden en dat zijn vader naar zijn werk ging, maar het viel hem zwaar. Hij wilde echter niet alleen over zichzelf praten. Hij vroeg Lily naar haar leven en luisterde naar haar verhalen over Abby, en hoe hecht ze waren, en dat ze zich zorgen maakte over dat haar ouders misschien wel zouden gaan scheiden. Ze waren zo druk

aan het praten dat ze de film misten en dat Lily bijna te laat thuis kwam. Ze kon het nauwelijks geloven. Behalve met Abby had ze zich nog nooit zo op haar gemak gevoeld met iemand. Net toen Lily dacht dat de avond niet perfecter kon zijn, boog Wes zich naar haar toe en kustte haar. Dat was het begin geweest van de ene spectaculaire dag na de andere.

Terwijl ze Sky anders beetpakte, bleef Lily rennen, maar ze kon de herinnering aan dat spectaculaire jaar met Wes niet stopzetten. Tenminste, tot ze dacht aan die dinsdag in september. Die dag die het tegenovergestelde van spectaculair was. Die hele dag was een rottige dag geweest. Ze liep toen met krukken nadat ze bij haar eerste atletiekwedstrijd haar enkel had verstuikt. Ze had de avond ervoor nog tot laat met Wes aan de telefoon gehangen en was helemaal vergeten te leren voor een scheikundetoets, die ze dus totaal verprutst had. Ze strompelde naar waar Abby haar kluisje had om stoom af te blazen over wat dit voor haar cijfergemiddelde zou betekenen. Maar Abby was nijdig en deed ook geen moeite dat te verbergen.

‘Waar is mijn zwarte trui? Je zei dat je hem in mijn kluisje had teruggedropt,’ zei Abby.

‘Dat heb ik ook gedaan. Je hebt hem vorige week, na de training, nog aangehad.’

‘Nee, dat heb ik niet. Jij hebt verdomme mijn favoriete trui zoekgemaakt, of niet? Ik wist dat dit zou gebeuren.’

Lily ontkende bij hoog en bij laag dat zij de trui was kwijtgeraakt. Maar Abby wilde haar niet geloven. Ze maakte Lily uit voor leugenaar en keek haar aan met een rood gezicht en van die dunne lippen die ze tuitte op een manier waar Lily zich zo aan kon ergeren. Een ruzie was onvermijdelijk.

‘Je bent zo’n prutser,’ zei Abby.

‘Ja... en jij bent zooo perfect, nietwaar?’ reageerde Lily vinnig. Ze haatte het als Abby deed alsof ze de wedergekeerde Christus zelf was, alleen maar omdat ze zes minuten ouder was.

‘Als jij het zegt. In ieder geval leen ik jou nooit meer iets.’

‘Abby, echt... Ik ben hem niet kwijtgeraakt.’

‘Je kunt ook nooit je fouten toegeven. Wat ben jij toch een egoïstische trut. Het leven zou een stuk aangenamer zijn zonder jou.’

Abby beende woest weg. Lily wist dat Abby de auto zou nemen, omdat zij die dag de sleutels had, maar het kon haar niet schelen. Ze zou veel liever met Wes meerijden of haar ouders vragen of ze haar wilden ophalen dan dat ze naar de belachelijke tirade van haar zus moest luisteren, over een trui waarvan ze zeker wist dat ze die had teruggegeven.

De dingen die ze tegen elkaar hadden gezegd klonken misschien afschuwelijk in de oren van een buitenstaander, maar zo maakten tweelingen nu eenmaal ruzie. Het betekende allemaal niets. Het ene moment slingerden ze elkaar de gemeenste dingen naar het hoofd, het volgende moment zaten ze alweer samen op de bank in de woonkamer, bekeken ze elkaars Facebookpagina en maakten ze plannen voor het weekend. Op willekeurig welke andere dag zou Lily thuis zijn gekomen en naast Abby op de bank zijn geploft, en zouden ze hun ruzie al zijn vergeten. Hoe had ze kunnen weten dat ze elkaar die dag voor het laatst zouden zien? Hoe had ze kunnen vermoeden wat haar te wachten stond? Hoe had iemand dat ooit kunnen vermoeden?

Haar armen begonnen moe te worden. Ze pakte Sky opnieuw anders beet, kuste haar en fluisterde haar bemoedigende woordjes toe. Lily vermeed het om op de weg te lopen en verschool zich elke keer als de koplampen van een auto dichterbij kwamen. Als ze nog veel langer in de kou rondliepen, zouden ze onderkoeld kunnen raken. Ze had geen idee hoe ver ze hadden gerend, maar ze moesten nu wel in de buurt zijn. Plotseling, net voorbij de bocht, stakte haar adem. Daar was het, het bord met WELKOM IN CRESTED GLEN. Jaren had ze dat bord gehaat. Ze haatte waar het voor stond: de sufheid van het wonen in een voorstad. Ze had verlangd naar wolkenkrabbers en de hectiek van de grote stad. Ze had verlangd naar koffiebars en waterpijpcafés, naar kleine kroegjes waar als hipster ogende obers grote glazen Guinness serveerden. Ze had gedroomd van bezoeken aan experimentele theatervoorstellingen en van rondsnuffelen in tweedehandswinkels. Ze had zich een toekomst voorgesteld waarin

ze precies deed wat ze graag wilde doen. Ze had voor zich gezien hoe ze op een etage zou wonen in de West Village, samen met Abby, en hoe ze met z'n tweeën New York City zouden verkennen. 'De Riser-tweeling verovert Manhattan' was hun jeugdroom geweest. Ze hadden samen collages gemaakt om hun doelen te verbeelden en gedagdroomd over hoe ze later hun etage zouden inrichten. Crested Glen was het tegenovergestelde van New York. In Crested Glen, zei Lily wel voor de grap, komen dromen niet uit, maar ten einde. Ze had zich nooit kunnen voorstellen dat ze zo blij zou zijn om hier weer terug te zijn. Maar de aanblik van dat bord, dat spectaculaire bord, betekende dat ze bijna thuis was. Ze versnelde haar pas en fluisterde Sky toe dat alles goed kwam. Blijven volhouden, dacht Lily. Gewoon blijven volhouden.